

моцѣта на руския генералъ Черняевъ и българскитѣ възстаници се бие съ турцитѣ въ Сърбия.

IV

Настѣпи октомврий. Царѣтъ стоеше въ двореца въ Ливадия и следѣше съ трепетно сѣрдце, какво става на Балканския полуостровъ. Той искаше да знае, дали балканскитѣ народи ще се отърватъ отъ турцитѣ съ малко жертви или съ голѣма война. Изведнажъ на 17 окт. стана важно събитие, което отново натѣжи царя. Турския пѣлковонецъ Абулъ Керимъ паша събралъ отъ Азия многобройни орди зебеци и лазове, ударилъ върху Сърбия и разбилъ при с. Джунисъ сръбската войска, която почнала бързо да отстѣпва, и победителъ паша се упѣтилъ за Бѣлградъ. Въ този мигъ царѣтъ вече не можа да се стѣрпи. Той бързо прати една телеграма до султана да спре войната и да свѣрже миръ съ сръбския кралъ Миланъ. Иначе, Русия не ще може да се удѣржи. Султанѣтъ послушъ и заповѣда на Керимъ паша да не отива къмъ Бѣлградъ. Явно бѣше, че ако турцитѣ стигнѣха въ Бѣлградъ, Сърбия щѣше да бѣде смазана, както бѣ и България.

Царѣтъ искаше да вѣрва, че всички велики сили ще натиснатъ върху турското правителство да се даде на българитѣ, на херцеговцитѣ и на бошняцитѣ свобода, а Сърбия да се остави на мира. Обаче, Англия, Франция, Германия, Австрия и Италия гледаха да минува време и работѣха много бавно.

Въ Русия народѣтъ взе да се вълнува. Писатели, учители, професори, търговци, граждани и селяни започнаха да се обаждатъ и да думатъ, че велика Русия не бива вече да тѣрпи, защото на Балканитѣ страдатъ славяни и православни народи. А голѣмитѣ неславянски и неправославни дѣржави малко ги е грижа за тѣхъ.